

בש"פ 7477/17 - איברהים אצליח נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7477/17

לפני: המבקש:
כבוד השופט א' שהם
איברהים אצליח

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לרשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, מיום 20.9.2017, בעמ"ת 48269-09-17, שניתנה על ידי כב' השופט י' עדן

בשם המבקש: עו"ד יורם דדיה

החלטה

1. לפניי בקשה לרשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט י' עדן), בעמ"ת 48269-09-17, מיום 20.9.2017. בגדרה של ההחלטה, התקבל ערעורה של המשיבה על החלטתו של בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט א' ברסלר-גונן - סג"נ), במ"ת 48878-08-17, מיום 19.9.2017, אשר הורה על שחרורו של המבקש לחלופת מעצר בדמות מעצר בית מלא, בתנאים המפורטים בהחלטה.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש, תושב עזה, הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות,

עמוד 1

לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ישיבה בישראל שלא כדין, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952; והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום, קיבל המבקש היתר כניסה לישראל לצורך בדיקות רפואיות, בעקבות מצג כוזב הקשור למצבו הרפואי, אשר תוקפו ליום 3.1.2016 בין השעות 06:00 ל-19:00. על פי הנטען בכתב האישום, המבקש נכנס לישראל באמצעות היתר זה, ונשאר בשטח המדינה במשך כ-20 חודשים, עד למעצרו, ביום 12.8.2017. נטען עוד, כי ביום 30.7.2017, הגיעה המשטרה לשגב שלום על מנת לעצור את המבקש, אך הוא נמלט מהמקום למשך כשבועיים, עד שנעצר.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה לבית משפט השלום בבאר שבע, למעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. בהחלטתו מיום 6.9.2017, ציין בית משפט השלום, כי ישנה הסכמה בדבר קיומן של ראיות לכאורה בעניינו של המבקש, ואף קיימת הסכמה באשר לקיומה של עילת מעצר של חשש מהימלטות מהדין, וקבע כי יש קושי ליתן אמון במבקש. בסיום הדיון נקבע, כי המבקש יעצר עד להחלטה אחרת. ביום 19.9.2017, ולאחר שהוצגו חלופות מעצר בעניינו של המבקש, הורה בית משפט השלום על שחרורו למעצר בית מלא בפזורה מסעודין אלעזמה, ובכפוף לפיקוח והפקדת בטוחות.

4. המשיבה הגישה ערר על החלטה זו לבית המשפט המחוזי בבאר שבע. בערר נטען, כי אין ליתן אמון במבקש, וכי הערבים שהוצעו במסגרת חלופת המעצר בעניינו של המבקש, אינם מכירים את המבקש. מנגד, טען המבקש כי בית משפט השלום בחן את מכלול הנסיבות, ומצא לנכון לאשר את הערבים שהוצעו על ידו, "היודעים את מטרת הערבות". נטען בנוסף, כי המבקש פנה לוועדת המאוימים, בשל חששו כי אם יוחזר לעזה נשקפת סכנה לחייו, כאשר חשש זה הוא שהוביל את המבקש לברוח מאנשי משטרת ישראל. בהחלטתו, מיום 20.9.2017, קיבל בית המשפט המחוזי את ערר המשיבה, בקובעו כי קיים קושי ליתן אמון במבקש כי הלה יתייצב להליך המשפטי, וכי החלופה שהוצעה במסגרת הדיון בבית משפט השלום, מיום 19.9.2017, "אין בה כדי לשנות את המשמעות העולה מאי מתן אמון במשיב [במבקש]". בית המשפט המחוזי עמד, בהקשר זה, על העובדה כי כתב האישום מייחס למבקש קבלת דבר במרמה, ומדובר במרמה אשר הופנתה כלפי מספר גורמים, לצד שהות בישראל שלא כדין, במשך חודשים רבים, כאשר בסופם נמלט המבקש, למשך שבועיים, ממשטרת ישראל. לאחר זאת, קבע בית המשפט המחוזי, כי "מי אשר מבצע עבירות כאמור, ובנוסף לעבירת המרמה נמלט מהמשטרה כאשר באה היא לעוצרו, אין כל אינדיקציה לאפשרות של מתן אמון בו". על יסוד האמור, הורה בית המשפט המחוזי עד מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

הבקשה לרשות ערעור

5. בבקשה שלפניי, משיג המבקש על החלטתו של בית המשפט המחוזי. לטענת המבקש, יש להשיב על כנה את החלטתו של בית משפט השלום, מיום 19.9.2017, אשר נתן אמון במפקחים המוצעים, לאחר שאלו "נחקרו ארוכות" על ידו, ובית המשפט שוכנע כי הם יוכלו למנוע מהמבקש להימלט מאימת הדיון. עוד נטען, כי המבקש נעדר עבר פלילי, וכי יש ליתן משקל לנסיבות אשר גרמו לו להיכנס לשטח ישראל, ואין להתעלם גם מהבטוחות שעל המפקחים והמבקש להפקיד, במסגרת החלופה המוצעת. לאור האמור, התבקש בית משפט זה ליתן למבקש רשות ערעור, לקבל את הערעור לגופו, ולהורות על שחרורו של המבקש לחלופת המעצר המוצעת.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשה לרשות ערעור ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. הלכה היא, כי הרשות לערור על החלטה בנושא מעצר, לפי סעיף 53(א1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, שמורה למקרים מיוחדים, בהם עולה שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית, החורגת מעניינם של הצדדים להליך; או למקרים בהם מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, כגון: כאשר מדובר בפגיעה שאינה מידתית בזכויות הנאשם; חשש לקיומו של עוול היורד לשורשו של עניין; או פגם מהותי שנפל בהחלטתו של בית המשפט (בש"פ 3670/17 אהרון נ' מדינת ישראל (7.6.2017); בש"פ 10011/16 יאסין נ' מדינת ישראל (10.1.2017); בש"פ 3289/15 עזאלדין נ' מדינת ישראל (7.6.2015)). בענייננו, בקשת רשות הערר אינה חורגת, כהוא זה, מעניינו הפרטי של המבקש, ובנוסף אין מתקיימות במקרה זה נסיבות מיוחדות, המצדיקות מתן רשות ערר. די בטעם זה, כדי לדחות את הבקשה.

7. למעלה מן הדרוש, אציין כי דינה של הבקשה להידחות גם לגופו של עניין. לנוכח העבירות המיוחסות למבקש בכתב האישום, אשר נכנס לישראל במרמה, שהה בשטח המדינה במשך חודשים רבים שלא כדיון, ואף נמלט ממשטרת ישראל במשך תקופה לא קצרה, עד למעצרו, עולה קושי של ממש ליתן בו אמון. משכך, לא מצאתי טעם מבורר להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי, אשר הורה על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

8. סוף דבר, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת, והמבקש ימצא במעצר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

ניתנה היום, י"א בתשרי התשע"ח (1.10.2017).

שׁוֹפֵט